

Un viatge al centre del conflicte

Diari d'un mariner català al Golf

El dia a dia de la quotidianitat de la vida d'un jove a la corbeta *Cazadora*, amb les reflexions i sentiments més immediats, els fets, recollit en exclusiva per EL TEMPS.

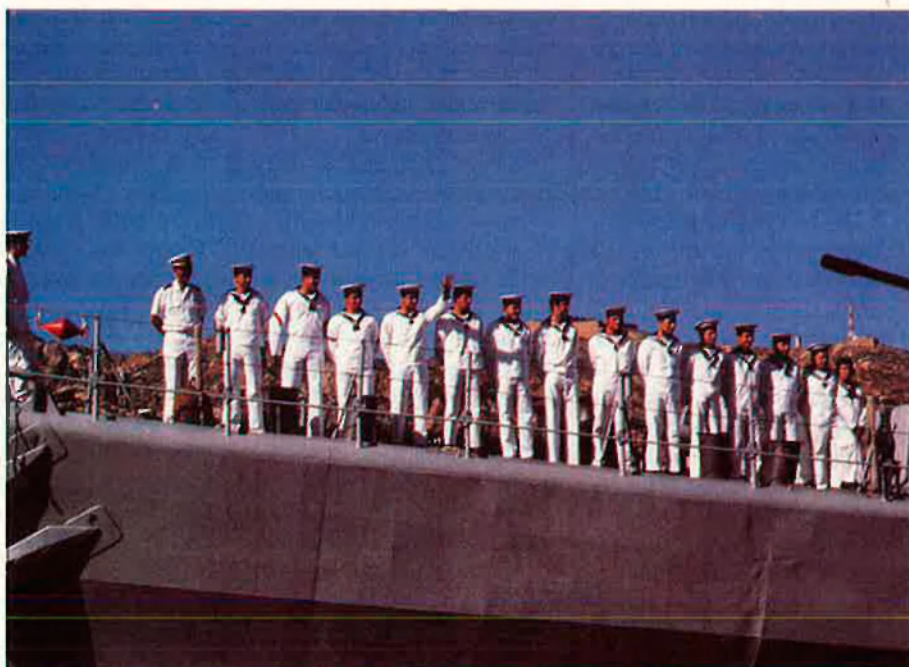
Els noms, les situacions més concretes i alguna localització espacial han estat modificats o obviats perquè al protagonista dels fets, evidentment anònim, encara li queda molta mili.

DIA 2 D'AGOST: HUSSEIN ENVAEIX KUWAIT

Avui fa un mes que estic fent la *mili*. Des que vaig arribar a Cartagena sempre faig el mateix: instrucció matí i tarda. El gran objectiu final és la jura de bandera del dia 9, ens diuen, en la qual hem de desfilar perfectament. La vida a la caserna és monòtona, cada dia el mateix, sempre controlat i a més no ens queda temps per a fer res més. El món exterior és com si no existís. M'han dit que el millor és anar fent, sense encaparrar-se gaire en l'absurditat de l'ambient.

DIA 10 D'AGOST: CAP A LA CORBETA

Ahir vaig jurar bandera. Des de l'òptica dels militars tot va anar bé. Per a mi, el pitjor ha estat que acabada la jura no he tingut permís i m'han enviat directament a la nova destinació, que és la corbeta *Cazadora*. Ahir durant l'acte va córrer el rumor que a qui els toqués vaixell anirien a la guerra. Després vaig poder veure a la premsa que Iraq havia envaït Kuwait i la situació era molt tensa. A la caserna, durant la instrucció no ens havien dit res. La corbeta que m'ha tocat a mi diuen que és una de les que té més possibilitats d'intervenir si el conflicte va a més. Suposo que si arriba el cas, em trauran d'aquí i em donaran una altra destinació, perquè així els mariners de veritat puguin realitzar la seva tasca. Jo no sé ni on és estribord. He preguntat al comandant però no m'ha respost.

DIA 15 D'AGOST: MARE DE DÉU D'AGOST

Avui he pogut parlar amb els pares. He dit a l'oficial de torn que era el sant de la meva mare i s'ho ha cregut. El pare m'ha confirmat el que ja temia: Espanya vol enviar un contingent de tropes al Golf, conjuntament amb altres països de l'OTAN. Jo li he dit que aquí la situació és molt confusa, totes les versions són de *ràdio-macuto* i no hi ha cap explicació oficial dels comandaments. De moment, ja hem començat a carregar les corbetes

d'aliments i munició. El pare i jo hem decidit no dir res a la mare fins que la situació no estigui més clara.

DIA 21 D'AGOST: ENS HA TOCAT

Seguim carregant gran quantitat d'aliments i abundant munició. Els oficials intenten tranquil·litzar-nos dient que només és per estar preparats si ens toca marxar a nosaltres. Les explicacions són inútils perquè hem vist que les altres corbetes no carreguen res, excepte la corbeta *Descu-*

bierta, que fa dies que té el mateix moviment que la nostra. Entre els companys el nerviosisme és evident, tots tenim por, ningú sap exactament quina és la situació al Golf. Però ja ningú ho dubta. Ens ha tocat.

DIA 22 D'AGOST: COMUNICACIÓ OFICIAL

Avui ha arribat allò que tots sabíem però ningú s'acabava de creure encara: la comunicació oficial. El govern ha decidit enviar tropes al Golf per fer efectiu un suposat embargament a l'Iraq. No ens han dit on ens emplaçarien, però segons ells, la nostra és una missió estrictament de vigilància, no de combat. Aquest darrer matís no ha evitat el caos ni la por. Tot-hom volia trucar a casa. No ha servit de res. Hores després, encara no m'ho crec.

És impossible. No em cap al cap que jo, un mes i mig després d'haver començat la mili hagi d'anar al mig d'un conflicte militar internacional. Estic aixafat, abatut, mai havia tingut aquesta sensació d'acorrallament. Puc arribar a entendre que si un país n'ocupa un altre, cal arreglar-ho. Però no jo, sinó els militars, que per això fan aquesta opció. Jo no he triat això, jo estava a casa tranquil, em va tocar fer la mili per obligació i a sobre ara hauré de fer una guerra. És massa. Amb el poc temps que fa que estic aquí he vist com és de fàcil ser militar en temps de pau, no pensar i manar. I ara que hi ha problemes, ens hi envien a nosaltres. Estic fotut.

DIA 24 D'AGOST: TOT LLIGAT

Això és una olla de grills. Tots estem desorientats i abatuts. Els únics que han tingut una alegria avui són els de la cinquena i sisena lleves, que els han dit que podien marxar de la corbeta perquè s'han de llicenciar aviat. La seva vacant l'han ocupada mariners com nosaltres d'altres vaixells. Sortim diumenge. En tot el vaixell només hi ha dos mariners que hagin navegat anteriorment. De 140 mariners, només noranta són de carrera militar. La resta, tots com jo. Curiosament, tots som o de Catalunya o del País Valencià. A la caserna N'hi havia molts de Cartagena o de llocs propers, però sembla que tots han aconseguit quedar-se a Capitanía. Com se sol dir, és la sort dels campions. Aquest cop, no hi ha hagut penal.

DIA 26 D'AGOST: L'ADÉU

Ja naveguem. La destinació encara és

"L'avia em proposà l'escapada, que desertés".

EFE

desconeguda. No sé què hauré de fer i tampoc he rebut, ni jo ni ningú, cap tipus d'instrucció suplementària a la realitzada a la caserna. Ara per ara estic a comunicacions del vaixell. El que em provoca més angoixa no és no saber on vaig ni què faré, sinó per què a mi, per què a uns mariners que no sabem res de res. I encara m'angoixa més pensar en la família i en la Rosaura. Els vaig poder veure ahir a la tarda i també aquest matí. Vaig tenir la tarda lliure, no em puc queixar, altres tenien guàrdia i no van poder baixar. La tarda no fou gaire animada. Passejarem i anàrem a beure alguna cosa. Qui va parlar més vaig ser jo. Ells estaven molt aixafats i gairebé no podien dir res. El pare em va dir que ja s'havia posat en contacte amb altres famílies afectades i que intentaran pressionar el ministre Narcís Serra per mitjà del defensor del poble. La mare estava molt aixafada i renegava contínuament del Serra i dels militars. L'avia em proposà *L'escapada*, que desertés i que anés a viure Andorra. Gràcies, però massa tard. La Rosaura i jo no hem tingut ni cinc minuts per a estar sols. Aquesta nit no he pogut dormir, la ràbia i la impotència se'm mengen. El matí encara ha estat pitjor, hem tingut una hora per a sortir del vaixell i acomiadar-nos dels nostres. El moll era un ball de llàgrimes i abraçades. El que em fa més ràbia és que tot aquest drama és evitable. Aquest vaixell m'aixafa el cap.

DIA 28 D'AGOST: ALTA MAR

Fa dos dies que estic envoltat d'aigua i

ja n'estic tip. La vida al vaixell és extremadament repetitiva: sis hores de guàrdia i sis de descans i així és i serà tots els dies fins que això acabi, que encara no sé quan és. Avui he sabut per què cobrem un sou extra. Resulta que hi ha un codi que divideix les aigües en diversos tipus: profundes, internacionals i perilloses. Nosaltres, com que les farem totes cobrarem noranta mil ptes al mes. No sé si estem exempts de l'IRPF, però d'entrada el que sí que ens descompten són els diners que ens donaran a cada estada a port que fem i l'import de les trucades a la família. Com que de moment encara no he aconseguit trucar, encara estic net. Els primers que poden trucar són els oficials i després anem els mariners de lleua, que són molts i no hi ha temps per a tots.

**DIA 3 DE SETEMBRE:
PORT SAID**

Avui hem fet la segona escala del viatge, després de la de Creta. A Port Said hem tingut el dia sencer lliure i l'he aprofitat amb una colla d'amics per buscar un hotel amb piscina i descansar tot el dia. El dinar, amb tots els luxes, ha estat plenament satisfactori, sobretot perquè el compte no superava les 500 pesetes per barba. Ahir vaig poder parlar amb els pares per primer cop. Els he intentat animar explicant les coses positives del viatge, que per cert són ben poques. El pare m'ha dit que m'enviarà premsa des de Catalunya. Això em pot ajudar perquè al vaixell la informació és

molt poca, únicament hi ha un *resumen de premsa* que de tan sintètic és ridícul. Malgrat tot encara no sabem quin és la nostra destinació exacta.

**DIA 5 DE SETEMBRE:
A L'ULL DE L'HURACÀ**

Passat el canal de Suez, ens pensàvem que seguiríem avall, fins a Djibuti, un protectorat francès a l'entrada del Mar Roig. Aquelles són unes aigües tranquil·les, on l'únic perill és el Iemen, un país que segons m'han dit és aliat de Saddam Hussein, però em penso que estan bastant penjats. No hi ha hagut sort, només sortir del canal, les ordres han sigut situar-se a l'entrada del golf d'Aqaba, al costat de Jordània i massa a prop de l'Iraq. Hi ha les dues corbetes espanyoles, un vaixell francès, un de grec i dos de nord-americans per fer el bloqueig d'una zona que de ben segur està a l'abast dels míssils iraquians.

**DIA 9 DE SETEMBRE:
LA VISITA FANTASMA**

Avui havia de venir el nostre (?) ministre de Defensa. Ens han fet aixecar més aviat per netejar tot el vaixell i tenir-lo a punt per a Narcís Serra i els periodistes. Finalment, només ha visitat la *Descubierta*. Feia mala mar, ha rellicat i no ha vingut. Per a nosaltres, feina inútil. El més positiu de la visita és que ha anunciat que ens rellevaran el mes d'octubre, quan hàgem complert la nostra tasca durant dos mesos.

"El ritme de vida que portem en aquest vaicell et fa perdre la noció del temps".

EFE

DIA 27 DE SETEMBRE: DUES HORES SUANT

Dormia. Es veu que s'ha rebut una ordre provinent de la fragata americana exigint que disparéssim. La situació a bord ha estat un batibull d'ordres i contraordres. Ningú sabia si ho havíem de fer. Dues hores després, Madrid ha contestat. Afortunadament el mercant ja havia partit. Jo he dormit tota l'estona, però he descobert que aquí no som res.

DIA 10 D'OCTUBRE: UN DIA QUALSEVOL

El ritme de vida que portem en aquest vaicell et fa perdre la noció del temps. Les sis hores de guàrdia alternades amb sis hores de descans cada dia dos cops i tots els dies iguals et trenca tots els ritmes vitals. Dins el vaicell no saps si és de dia o de nit, perquè totes les hores són iguals i perquè pots passar molts dies sense pujar a coberta. A coberta, tampoc és recomanable pujar-hi si no és per obligació, la temperatura a l'ombra és de 35 graus de mitjana. La major part del temps lliure el passo dormint o escrivint als pares i a la Rosaura. Per veure vídeo s'ha de demanar permís i tampoc hi estic gaire motivat perquè les pel·lícules són escasses i totes violentes. Es pot triar entre les diferents parts de *Rambo* o alguna de les moltes epopeies de Bruce Lee. Jo de moment ja en tinc prou amb la realitat. He decidit que demà començaré a fer esport a la coberta per esbravar-me una mica.

DIA 12 D'OCTUBRE: DIA DE LA HISPANITAT

Avui és la festa nacional espanyola. Per a nosaltres, els mariners de lleva, tampoc ha canviat res. Cadascú al seu lloc, pentant i obeint. Els comandaments han fet un dinar amb comandants d'altres vaixells pròxims, per fer una mica de diplomàcia i matar de pas l'avorriment que també els comença a afectar. Controlar el pas dels vaixells pel golf ja ha perdut la intriga i l'emoció dels primers moments i ha esdevingut un acte rutinari. Els oficials tampoc saben què fer i l'enyorança i el tedi se'ls encomanen. Aquests darrers dies hi ha hagut alguna enganxada amb determinats *mandos* a qui no agrada que parlem en català entre nosaltres. Afortunadament, però, el capellà de la corbeta és català i quan hi ha un conflicte intercedeix a favor nostre i ens encoratja dient: "ja parlar català tothom!".

DIA 26 D'OCTUBRE: VEURE MÓN

Fa dos mesos que patullem la mateixa quadrícula del golf d'Aqaba. Ja no sé on posar-me. Hem escorcollat molts vaixells. Estem vuit dies seguits en alta mar i tres dies a port, dels quals com a mínim un ens toca guàrdia. He estat a tres ports egipcis diferents: Suez, Hurgada i Safaga, on no hi ha res. Els aliments que portàvem d'Europa fa temps que s'han acabat i el menjar nou, comprat a Egipte, ha fet empitjorar el ja prou trist ranxo habitual. El ministre ens havia promès que a finals

d'octubre seríem rellevats i encara no sabem res. Avui alguns oficials de baixa graduació han començat a protestar. Nosaltres, els mariners, no podem fer-ho. Tots volem tornar, la tensió és més que evident. L'excursió anunciada per anar al Caire a veure les piràmides no em sembla la solució ideal, el turisme a hores d'ara, ja no interessa a ningú.

DIA 16 DE NOVEMBRE: LA TORNADA

¡Ja tornem!

DIA 22 DE NOVEMBRE: JA SÓC AQUÍ

Fa un dia que torno estar amb els meus. No per gaire, d'aquí a quinze dies he de tornar. Encara no he pogut pair per què ens ha tocat a nosaltres. Allà hi havia flotes de països on el servei militar també és obligatori, però només hi havien enviat militars de carrera. ¿Fer el mateix amb el nostre cas hauria demostrat que la mili obligatòria no serveix per a res? Veient com funciona això, dubto que els polítics aconseguixin canviar la *mili*. Aquí hi ha massa militar *xusquero* que necessita manar algú. Sense nosaltres el vaicell no funcionaria. M'arriben a dir que vaig allà i em faig objector. A sobre encara no he cobrat. A la rebuda a Cartagena, l'almirall de torn va agrair el nostre altruisme. De res, a vostè.

**Recollit per
Pere Martí**